Ч. 207. Четвер 26 (13) вересня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодинoке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодинoке число 6 с.

Вісти політичні.

Принятє делеґаций в австрийскім бурґу. — Престольна промова. — Проґрама праць делеґаций. — Перше засїданє австрийскої делеґациї.

Вчера о год. 11 перед полуднем зібрали ся члени угорскої делеґациї в будинку угорского міністерства, аби громадно удати ся о годині 12-ій до цісарского бурґу. На принятю в бурґу, довершеним зі звичайними церемоніями, були присутні: спільні міністри, президент міністрів Люкач, найвисші двірскі достойники. Члени делеґациї повитали Монарха окликом: Eljen! Президент угорскої делеґациї, бар. Лянґ виголосив промову до Монарха.

По делеґациї угорскій явила ся в бурґу делеґация австрийска під проводом президента Доберніґа. В своїй промові висказав він насамперед радість, що делеґати можуть повитати Цісаря в так знаменитім здоровлю і висловив надію, що Провидїнє довго ще буде удержувати Монарха в добрім здоровлю. Підніс, що делеґация має дуже добре зрозуміне для справ армії і монархії, згадав о полагодженю войскового закона. Народи Австриї суть пересьвідчені, що відповідно сильна армія і фльота суть конечні для мирного розвитку держави і становлять найліпшу охорону їх свободи. Однако представителї парляментарні сьвідомі своєї відвічальности мусять стреміти до полагодженя своїх намірів з фінансовою спроможностию держави. Конечність тревалого упорядкованя фінансів не дасть ся відложити, а з другої сторони делеґати мусять мати взгляд на потреби материяльні і культурні населеня.

На промови президентів обох делеґаций відповів Цісар слідуючою престольною бесїдою:

„З вдоволенем приймаю Ваші слова, котрі сьвідчать про Ваше вірне переданє та висловлюю Вам найглубшу подяку. Наші відносини до всїх держав мають постійно наскрізь приязний характер. Наша заграннична політика, основана на найтїснїйшим через богато лїт, випробованім союзі з німецкою державою і з Італїєю, як доси так і на будуче буде руководити ся стремлїнєм до удержаня мира при зберіганю інтересів монархії. З дійстною симпатиєю слїдимо переговори італїяньских і турецких державних мужів, які зміряють до того, щоби дорогою безпосередною необовязуючої виміни гадок найти основу до мира, користного для обох сторін. З уваги на неясну ситуацию на близькім Всходї має правительство порушити виміну гадок між державами, а виявило ся однодушне бажанє всїх інтересованих, щоби удержати мир і status quo на Балканї. Завдяки новим войсковим предложеням наша армія і маринарка одержала потрібне скріпленє мирової стопи, причім більшість вояків осягнула дійстно пільги у виповнюваню обовязку чинної служби. Сегорічні домаганя моєї войскової управи з огляду на стан фінансів обох держав обмежено до конечних розмірів. Початє завдяки Вашій жертвенности комплєтованє нашої военної маринарки дає нашій фльоті змогу ліпше задоволити вимоги задля охорони наших економічних інтересів. Віручи, що з патріотичним запалом приступите до сповненя своїх завдань, желаю Вашим працям користного висліду і витаю Вас як найсердечнїйше“.

Під проводом президента австрийскої делеґациї Доберніґа в присутности міністрів Берхтольда, Штірґка, Авфенберґа, Білиньского і команданта маринарки Монтекуколї відбула ся вчера конференция предсїдателїв і референтів делеґацийних комисий над проґрамою праць австрийскої делеґациї. Доберніґ поробив пропозициї в справі подїлу працї комисий і „пленум“. Після сеї пропозициї збере ся нинї по полудни фінансова комисия для вибору предсїдателя і референта, а завтра войскова комисия під проводом дел. Шустершица почне дебати над буджетом военної маринарки. По залагодженю сего буджету войскова комисия займе ся войсковим „ordinarium“, а закінчить свої працї дебатою над „extraordinarium“. В четвер о 10 год. перед полуднем почнуть ся під проводом дел. Бернрайтера розправи в комисиях заграничних справ. Босняцка комисия має зібрати ся в половині слїдуючого тиждня. Ме.

---

11)

ДАРУНОК ІНДА.

Оповіданє Ф. Оберґа.

(Дальше).

Менї мов би всї сили відоймило, я не рушив ногами і все ще — як в тій хвили, коли я двійника побачив — держав голову обернену далеко поза плече а очи встромив мимо волї в німого гостя, що стояв поза мною. А двійник стояв лиш кілька кроків поза мною і не рушав ся а голову мав похилену наперед, мов би надслухував, чи щось не стане ся. Лице его не рушалось а очи дивились стовпом кудись далеко, мов би вдивили ся в щось, чого не було видко.

Нараз — щось страшенно забренїло коло мене, мов би посипалось якесь черепє. Мов би хтось ударив мене з цілої сили кулаком по голові, я так кинув ся і нїби пробудив ся з глубокого сну. Аж тепер побачив я, що коло моїх ніг лежало черепє якоїсь великої вази.

Я тоді знов обернув голову взад. На довгім коритари поза мною не було нікого.

Дві продавниці приступили до мене і підчас коли то, що они говорили, лиш з трудом доходило до моєї сьвідомости, дослухав ся я, що то я сам збив вазу, струтивши єї на землю якимсь несьвідомим рухом. Заточуючись мов пяний пішов я за продавницями до каси, зложив там підпис, який від мене зажадали, заплатив якусь більшу суму гроший і все ще заточуючись мов пяний ішов я довгими коритарями і сходами, аж дійшов до виходу.

Пригадую собі лиш невиразно, що я ішов ясно освітленими улицями, на котрих глотило ся богато людий. Тихонько спадали платочки снігу і поблискували в сьвітлї лукових лямп. Відтак прийшли темні улицї обсаджені деревами, по котрих мов якісь страхи їздили тихцем самоїзди, а в котрих мокрий сніг припадав в сумерку і злегка топив ся. Чи я взяв який віз, щоби поїхати на дворець, як я прийшов до того поїзду, котрим треба було від'їхати і як я висів на тій стациї, на котрій було потреба, де я застав самоїзд із санаториї, котрий ждав на мене — як то все діяло ся зі мною, того не знаю. Я робив то все в якійсь задеревілости мислення, в котрій я автоматично робив то, що треба було, не маючи сьвідомости ані себе самого ані свого окруженя. Пригадую собі мов би крізь сон, що хтось в присїнку сказав менї, що для мене сховали вечерю і зараз менї єї подадуть та що я — так само як би крізь сон подякував і сказав, що не буду їсти та пішов на гору до своєї комнати.

І аж тут, коли я вже знайшов ся в добре знаним менї окруженю, тота нагла задеревілість, яка відоймила менї була сьвідомість і так довго мене держала ся, тепер нагло попустила і відчепила ся від мене. Нагло і зі страшною докладностию опанувала мене сьвідомість того, що стало ся: я мав жити ще лиш три рази по двайцять чотири годин!

Стало ся тепер то, що я прочуваючи предвидів тої ночи по смерти Кетлїн Мавурнїн: мій двійник показав ся за мною яко німий вістун моєї послїдної години!

І прийшла знов довга, безсонна ніч, передумана при бюрку, я тоді по смерти красної молодої артистки, коли то я перший раз зрозумів, що значив той двійник. Як той ланцух, котрого огнива держать ся так купи, що годі їх розірвати, в такій звязи станули тепер передо мною: насамперед стріча з Йорґім в моїм старім домі в Бомбаю, відтак той вечер у Вісбаденї, дальше тота подія в Льондонї а наконець повні найприкрійшої виразности подій в Кіркентелляи. Мало що більше як рік було минуло, від коли я виїхав з Індиї — а вже той страшний „дарунок“ вніс був в моє житє довгий ряд подій; тепер же станула передо мною послїдна в тім ряді подія!

Нинї з рана дожив я того, що менї житє могло дати найцїннїйшого, нинї з рана руки мої обнимали ту женщину, котру я полюбив і з єї уст вицїлував я певність єї любови — а тепер маю взяти на себе ту певність, що я пропащий чоловік!

Тоді то взяла мене злість. Я схопив ся, затиснув кулаки так, що аж почув свою власну кров в собі. Хочу жити — жити, жити!

Нора Марр має стати моєю! Тепер не можу, не можу вмирати! Кількож то разів на

риторичні пленарні засіданя мають почати ся 7 жовтня.

Вчера відбула австрийска делєґация повне засіданє в присутности президента міністрів ґр. Штірґка, міністра війни ґен. Ауфенберґа і команданта маринарки адм. Монтекуколї. На дневнім порядку були доповняючі вибори до комісий. По переведеню виборів і відкиненю інтерпеляций засіданє замкнено. Реченець слідуючого засіданя ухвалено подати до відомости в дорозі письменній.

Новинки.

Львів, 25 вересня 1912.

— Нові вибори до станиславівскої Ради повітової розписані з громад сільских (6 членів) на 4 падолиста, для громад міских (12 з тих Станиславів 11 членів) на 6 падолиста, для ґрупи найвисше оподаткованих з катеґорії промислу і торговлї (7 членів) на 8 падолиста, а для ґрупи більшої посілости (1 члена) на 11 падолиста с, р.

— З Коломийскої вистави. Виставовий комітет одержав з цїсарскої кабінетової канцеляриї такі телеґрами:

Seine k. u. k. Apostolische Majestät danken huldvollst für die anlässlich der Eröffnung der Austellung hausindustrieler Erzeignisse des ukrainisch-ruthenischen Volkes Galiziens und der Bukowina zum Ausdruke gebrachten loyalen Gefühle und wünschen der Austellung den besten Erfolg. Im allerhöchsten Auftrage. Freiherr von Schiessl. (Єго Цїс. і кор. Величество дякують вселаскавійше за висловлені льояльні почутя з приводу отвореня вистави домашного промислу українсько-руского народа Галичини і Буковини і бажають виставі найкрасшого успіху. З найвисшого припорученя бар. Шісль).

Ihre k. u. k. Hoheiten Herr Erzherzog Karl Franz Josef und Frau Erzherzogin Zita sehr erfreut über dargebrachte Huldigung gelegentlich der dortigen Austellungseröffnung danken herzlichst für diesen Loyalitätsbeweis. Im höchsten Auftrag. Lobkowitz, Oberst. (Їх Цїс. і Кор. Високости Архикнязь Кароль Франц Йосиф і Архикнягиня Зита вельми урадовані за висловлений голд з приводу отвореня тамошної вистави дякують найсердечнїйше за сей доказ льояльности. З найвисшого уповажненя. Льобковіц, полковник).

З Коломиї доносять, що виставу, мимо зливних дощів звиджує велике число гостий. З кождим поїздом приїздять нові з ріжних сторін краю, очевидно найбільше з найблизших сторін Коломиї. Більші прогульки заповіджено з Вібрки і Ходорова, але здаесь, що будуть і з инших. Один з очевидців, сьвященик, так характеризує коротко в „Дїлї" сю виставу:

Через три дни оглядав я на коломийскій виставі ріжнородні предмети нашого гуцульского промислу: прекрасні вишивки, скатерти, килими, народну ношу, всякі різьбя, керамічні вироби та богато ріжних продуктів домашного промислу. Всї ті предмети, виставлені музеями, робітнями, приватними промисловцями гуцульскої териториї, се справдї неоцїнені скарби, котрі переховав наш нарід, скарби, яких ми самі не вміємо оцїнити і які аж просять ся, щоби їх піддержати, заопікуватись дальшим їх розвоем і виборoти їм ринок збуту в широкім сьвітї. І чим більше їх оглядаємо, тим они красше і принаднїйше представляють ся нашим очам.

— Дощі і повени. З Мармароского Сиготу доносять: По 27 днях безнастанних дощів оногди випогодило ся перший раз. Шкоди, яких повінь наробила, суть величезні. Жителї тутешні знаходять ся в найбільшій нуждї. З многих сторін Угорщини надходять також вісти о великих повенях. Подібна вість наспіла із Сучави: З причини безнастанних дощів, ріка Сучава прибула так, що близько міста Сучави вода стоїть на 2 метри 10 центиметрів понад звичайний уровень; она попоривала охоронні вали, заливаючи в двох громадах значні простори. Міст зелїзничний межи Іцканами а Сучавою загрожений. Лінїя Бородіно-Селетин ушкоджена; дворець в Бородіно стоїть по части під водою. На загрожене місце вислано 100 піонірів. Від вчера випогодило ся, дощ перестав падати і вода опадає.

— Огонь. Дня 15 с. м. в само полуднє вибух огонь в Лешневі на фільварку п. Вільгельма Шмідта і знищив стодолу зі збіжем і дві шопи з сїном та знарядами рільничими. Загальна шкода виносить 60.000 кор. і була обезпечена. Причина огню не звістна.

— Масове отроєнє грибами. З Рудок доносять: Дня 14 с. м. назбирав Михайло Руневич з Коропужа в лїсї званім „Березина Острівчик" троячих грибів, котрих наварила жінка на вечерю. На другий день рано Руневич, єго жінка і дїти занедужали на сильний біль голови, але не зважаючи на то, спожили на снїданє наварених з вечера грибів і занедужали так сильно, що дня 18 с. м. померло шестеро з них а то Михайло Руневич, три єго сини і дві доньки а жінка Руневича ще мучила ся і мабуть також вже померла.

Друга подібна подія стала ся в Романівці. Селянин Іван Процак назбирав 15 с. м. подібних грибів, котрі спожила опісля цїла родина зложена з 8 осіб. Доси померли дві особи Гриць Процак, батько Івана, і один з єго братів. Прочі члени родини борють ся зі смертию.

— За москвофільскі аґітациї. Дня 18 с. м. арештовано Стефана Клубока, укінченого богослова православної семінариї духовної в Житомири, котрий приїхав зі своїм батьком зі свого родинного села Висіцко до села Бучини. Коли батько розмавляв з якимсь селянином о якихсь інтересах, Стефан Клубок пішов забавити ся в сторону як до російскої границї. Заким ще дійшов до границї, арештовано єго. На другий день в домі єго батька у Висіцку відбула ся ревізия, котрої доконав комісар староства при асистї жандармів.

З Глинян знов доносять, що комісар староства в Перемишлянах при асисті двох жандармів перевів ревізию в мешканю якогось Саварина і в читальни ім. Качковского. При тім сконфіскoвано всї знайдені там ленти і фляґи о російских красках.

— З салї судової. Оногди відбула ся карна розправа против Якова Зайдлера, челядника різницкого, обжалованого о злочин рабунку доконаного в лїтї с. р. під Високим Замком при помочи невислїджених доси двох товаришів на особі селянина Михайла Брославского з Ворoцова. Зайдлер завів Брославского, котрий допитував ся о дорогу, в догідне місце, заткав єму при помочи спільників рот і забрав єму із сїрака полярес, в котрім було 144 кор. Трибунал на основі вердикту судів присяжних засудив Зайдлера на 3 роки тяжкої вязницї обостреної постом і твердим ложем.

полях битви видів я смерть побіч себе, перед собою, поза собою а мимо того сповняв я відважно свій обовязок аж до хвилї, коли би було прийшло ся розстати ся з сим сьвітом. А тота хвиля не прийшла. Хибаж я зберіг ся для смерти аж до тої хвилї, коли в злости і завзятости буду против неї виступати?

І коли я так стояв та боров ся завзято з судьбою, опанувала мене горячково якась ніби скажена охота до житя і тодї нараз вколола мене якась гадка. Така гадка, що я мало не крикнув від неї.

Я повалив ся на моє крісло і вхопив ся обома руками за голову та боров ся против напливу гадок, викликаного тою одною наглою блискавкою пізнаня.

Треба було довгого, довгого часу, аж я наконець зачав якось порядно роздумувати. Але коли я вже то міг, то я все від початку аж до кінця розважив собі ще раз одно за другим. Що в хвили пращаня стало ся через Йоргія в мені, я ще не міг пізнати, коли у Вісбаденї стали ся річи, що представляли ся мов би якийсь страшний случай. В Льондонї відтак я нагло зрозумів. В Кіркінтеллян знав я вже, що то стане ся, від тої хвилї, коли побачив на мураві стоячого в сьвітлї місяця двійника Евелїни.

Та й стало ся. Стало ся й тут, як стало ся з Кетлїн Мавурнїн, як стало ся з молодим ляйтнантом Ехтріцом. Але — чи при смерти Евелїни то, що стало ся, не мало своєї причини в тім, що все якось так нуждено склало ся? А що, як би був зараз поїхав по доктора, коли лиш довідав ся, що Евелїну щось болить? Він тодї не пішов би ще був грати віста. Як би я бодай на годину скорше був поїхав, як то зробив, то лїкар не мав би ще був часу заглянути так глубоко до фляшок сер Петерса і я був би єго привіз до Кіркінтеллян — Евелїна була би на кілька годин скорше виїхала до Ґлезґо, заким би ще операция не показалась була неможливою і може — —

Ох, то може!!

А дальше: при смерти Кетлїн Мавурнїн появила ся була в ґазетах звістка, що артистка якраз на той вечер, що був її послїдний, відмовила була виступати. Аж коли її о то дуже просив директор і на вість, що на то представленє заповіла свою присутність одна особливо високо поставлена особа з льондоньского товариства, она відкликала свою відмову.

Молодий ляйтнант Ехтріц — як я пізнїйше довідав ся — послїдної ночи боров ся довго сам з собою, що єму робити в своїй потребі і чи просити помочи впливової личности, котра могла би єму помочи. Коли остаточно на то рішив ся, довідав ся, що той чоловік перед несповна годиною виїхав з Кольонїї. Тодї вже не було для него виходу і закінчило ся відтак кулею.

Чи у всїх тих случаях було би дійстно то стало ся, що стало ся, як би в молодім поручнику, як би в Кетлїн Мувернїн, як би у Евелїни і у нас других була та сьвідомість, що треба против судьби виступити?! Як би я тодї, коли двійник Евелїни дав менї знак, був бодай трошки сумнївав ся о тім, що той знак означає непохитно смерть?!

Чи не був той двійник може не тим, за котрого я єго уважав, сповістителем чогось, що не дасть ся відвернути, а зовсїм чимсь иншим — остерігателем?

Чи то був той „дарунок", який менї дав Йоргі на дорогу?

В моїх очах станули горячі сльози і навіть не знаючи, що роблю, закрив я собі лице руками, а уста мої шептали: Дякую тобі, Йоргі, дякую тобі, мій вірний!

Коли я отворив очи, свитав вже пізний зимовий ранок і зпоза заслон добувало ся вже сьвітло. Я встав і отворив вікно. Мовчалива краса лїса в сїрім сумерку відбиваючого ся від снїгу сьвітла повитала мене своєю величавостию.

Тодї нараз так якось менї зробило ся, як би я вже не сьмів більше сумнївати ся о тім дивнім пізнаню, яке менї насунуло ся на гадку що до дарунку Йоргія — Я відчув, що менї в очах заблисла відвага, що крізь мої жили поплила кров повна сили і радости. Розважним, чуйним і відважним хотів я бути! Тай й побідити хотів я!

Опісля положив ся я спати і спав богато годин, спав так твердо, що менї нічого не снило ся, як тота дитина, що не знає ніякої журби.

Коли я чудно скріплений пробудив ся, було вже сполудня. Дивно ясно стояло знов передо мною все, що стало ся було вчерашного дня, що менї в ночи перейшло крізь голову і серце. Отже в сих трох днях лазила смерть тихцем слїд в слїд за мною мов той зачаєний ворог! Я не міг прочути, чи то якась хороба чи якась пригода влїзе менї в дорогу і то одно, що я знав, було, що то, що менї грозило, було близько. А того було досить. Відбивати можна лиш ті удари, котрих не можна ніяк уникнути.

(Дальше буде).

— **Прилюдна бібліотека в Перемишли.** Філія Товариства укр. наук. викладів ім. П. Могили в Перемишли подає до відома, що бібліотека Товариства вже отворена і віддана до прилюдного ужитку, а користати можуть члени (місячна вкладка 50 сот.) як також не члени за відповідною порукою. Льокаль Товариства при ул. Костюшка ч. 3 (Дім Міщаньскої каси) отвертий кождої середи і суботи від 5 до 7 години по полудни. Близших інформаций уділить управа бібліотеки в годинах урядових, а письменно на адресу: Іван Комаровский, Руска Щадниця. — Виділ.

— **За спроневіреня.** Перед тернопільским судом відбули ся недавно тому дві розправи за спроневіреня в урядах почтових. Перший обжалований Кароль Райхель, почтовий офіциянт, відповідав за спроневірене 4.800 К в тернопільскім уряді. Гроші брав з суми складаної на почтові чеки, а недостачу покривав в сей спосіб, що надаючій стороні видавав посьвідку зложеня, а суми не втягав до дневного рахунку і не віддавав до каси, лише задержував собі і переховував у себе також посьвідки. Слідуючого дня втягав ту квоту до дневного рахунку і відсилав разом з посьвідками зложеня до центральної каси у Відни, а до почтової каси віддавав відповідне число готівки, яку одержав від инших надавців. Обжалованого засуджено на 8 місяців тяжкої вязниці.

Другий обжалований, Володислав Мульский, офіциянт почтового уряду в Грималові, відповідав за спроневірене 248 К, яку то суму забрав з телефонічних і телеґрафічних оплат. По переведеній розправі Мульского, котрий по викритю спроневіреня пострілив себе в самоубийчім намірі, увільнено. Страти, які поніс через его особу почтовий уряд, покрив брат Мульского.

— **Величезне банкротство.** Великий маґазин товаровий у Відни, званий „Центральною Палатою“ (Central-Palast) при ул. Маріягільф, уладжений на взорець подібних париских і берлиньских маґазинів товарових, застановив виплати. Пасива виносять близько 5 міліонів корон.

— **Нещаслива пригода.** З Грусятич, бобрецкого повіта, пишуть нам: Дня 20 с. м. около 12 год. в полудне Вікторія Воляк, жена двірского візника, запалила в печи і пішла за орудками до сусідів, полишивши в хаті дволітну донечку Марію. Дитина імовірно бавила ся огнем і запалила на собі одіне та зачала страшно кричати. Матір і сусіди чули, що дитина кричить, то казали: Нехай трохи покричить то відтак перестане. За кілька хвиль вже не було чути крику дитини, бо спечена упала на землю і згинула на місци.

— **З зелїзниці:** Ц. к. Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала ліцитацию офертову на обнятє достави дерева і вугля камінного закупованого через функционарів зеліз. в службі чинний і емеритів замешкалих у Львові, як також через функціонарів почтових і поліцийних повнячих службу на стациї у Львові. Близші условія подані в части інсератовій „Gazet-и Lwowsk-oї“; кромі сего інформує о них відділ IV. для служби варстатів ц. к. Дирекциї зеліз. держ. у Львові, Красїцких ч. 18 а, II. поверх, двері 34.

Зазначаєсь, що оферти мають бути внесені на специяльних формулярах найпізнійше до 15. жовтня 1912 до год. 12 в полудни.

Телеґрами.

Відень 25 вересня. Є. Вел. Цісар приймив бувшого портуґальского короля на приватній авдиенциї в Шенбруні. Коли король явив ся на подвірю в замку, сторожа презентувала оружиє і затрубила „ґенеральний марш“. Авдиенция тревала чверть години. При від'їзді екскороля сторожа так само презентувала оружиє.

Надбжеже 25 вересня. Міністри Трнка і Длуґош оглядали нині перед полуднем тутешну пристань а відтак поїхали пароплавом „Тинец“ оглядати реґуляциї Висли до устя Сяну.

Берлин 25 вересня. Вчера відбуло ся тут 27 зборів женщин социялісток в справі дорожні поживи. Ухвалено резолюцию, котра домагає ся від правительства отвореня границь, знесеня мита на худобу, мясо збіжє і пашу та знесеня системи карточок перевозових а від управи громади заосмотреня населеня в мясо о скілько можна по ціні коштів.

Петербург 25 вересня. Ґубернатор Виборґа звернув ся до ґен.-ґубернатора Фінляндиї з предложенем потягненя до одвічальности всіх членів висшого суду за то, що не признають закона о рівноуправненю Росиян з Фінляндцями та за тенденцийне полагоджуванє справ.

Петербург 25 вересня. Военний суд почав судити справу бувшого начальника транспортів манджурскої армії ґен.-майора Ухача-Охоровича обжалованого о вимушенє і хабарництво. Він наробив в той спосіб державі шкоди на звиш міліон рублів.

Солунь 25 вересня. Великий везир уповажнив Ібрагіма-пашу в Скоплю виплатити 2000 тур. фунт. на відшкодованє ушкодженого монастиря в Бераиї.

Ціна збіжа у Львові.

дня 24-го вересня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10 40	до	10 70
Жито	8·80	„	9·—
Овес	8·50	„	8·70
Ячмінь пашний	8·40	„	8·80
Ячмінь броварний	9·—	„	9·50
Ріпак	15·—	„	16·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	13·—
Вика	10·50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	75·—
Конюшина біла	90·—	„	110 —
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—.—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем **1 мая 1912** р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**·35, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.
До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).
До Яворова: 8·40, 5·45.
До Підгаець: 5·55, 4·53.
До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаець: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаець: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30 **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30
Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57
З Яворова: 8·12, 4·20
З Підгаєць: 11·10, 10·20
Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаець: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаець: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).